

[Henry Christensen.]

forslag begrundet med ønsket om at begrænse statens og det offentliges forpligtelser.

Hvis det nu var sådan, at det var en almindelig holdning, der her var kommet til udtryk fra regeringens side, og den også havde givet sig tilsvarende drastiske udslag på en lang række af de andre områder, hvor staten har store forpligtelser, ja, så ville jeg tro, at det alligevel alt i alt ville være så fristende, at vi ville komme til at snakke alvorligt sammen om tingene. Men den sammenhæng er der jo ikke i den politik, der hidtil er lagt op til. Når det drejer sig om at forøge statens forpligtelser på boligområdet eller på de sociale områder ved takstnedsættelser eller sætte gang i anlægsaktiviteten osv., så går det i øjeblikket præcis den modsatte vej. Det eneste sted, hvor man prøver at sætte ind, er det område, hvor man vil ramme de grundlag, vi i øjeblikket har for den private opsparing, og nu er det altså indekstrakterne, der skal holde for; det var, som vi hørte for et øjeblik siden, tidligere kapitalbindingsreglerne, altså de to områder, der hidtil har været det stærkeste incitament til at forøge den private opsparing her i samfundet.

Vi har oven i købet i forvejen en højst utilfredsstillende udvikling for den private opsparing, og hvem rammer dette, at der bliver en for utilstrækkelig kapitaldannelse i samfundet? Vi hørte naturligvis igen fra hr. Poul Dalsager argumentet om, at når vi har incitament, så er det sandelig til støtte for dem, der har de store indtægter, osv. Jeg tror, hr. Poul Dalsager skulle erkende, at den manglende og utilstrækkelige opsparing rammer den arbejdsløse, for hvem der ikke har været kapital nok til at investere i en konkurrencedygtig arbejdsplads, det rammer den boligsøgende, for hvem der ikke har været kapital nok til at skaffe sådanne investeringer, at boligerne var blevet billigere i landet, og det rammer erhvervsudviklingen, der i disse år lider under utilstrækkeligt omfang af fri og privat kapital her i samfundet. Det synes jeg i og for sig burde være synspunkter, hr. Dalsgaard*) accepterede, og hr. Dalsgaard*) var med til at give udtryk for.

*) Dalsager, jfr. sp. 1028.

Man beklager sig over, at disse ordninger rammer dem, der sparer. Er det sådan, at vi begunstiger sparerne voldsomt i samfundet i øjeblikket? Det modsatte er jo tilfældet. Skal en mand spare 1.000 kr. op, ja, så må han skaffe sig en indtjening på 2.000 kr., aflevere de 1.000 kr. i statens og kommunens kasse, og så har han 1.000 kr. tilbage. Så kan han få en høj rente, siger man, måske 10 pct. Ja vel, men af de 10 pct. skal han igen aflevere omkring halvdelen i skat, og så er der 5 pct. tilbage. Hvis inflationen ligger over de 5 pct., er han, når det år er gået, dårligere stillet, har en mindre værdifuld opsparing tilbage end den, han præsterede.

Vi har i går hørt af budgetministeren, at inflationen sandelig kommer til at rulle videre og stærkere i det kommende år, hvor vi nu skal regne med, at to af de dyre og tunge dyrtidsportioner kommer til udbetaling. Begunstiger vi virkelig sparerne sådan, at vi ikke behøver at gøre noget yderligere for dem? Er sandheden ikke den, at dem, vi begunstiger med den politik, der føres, det er dem, der stifter gæld, det er dem, der stifter gæld, køber på afbetaling osv., det er dem, systemet langt, langt mere begunstiger.

Indekstrakterne er en beskedent afbødning af det forhold, jeg her har nævnt. Man taler meget om opsparing, den offentlige opsparing, kollektiv opsparing osv., men den individuelle opsparing har man altså ikke ret megen sympati for, når det kommer til stykket.

Og hvad gør man mere ved det, der sker her? Man fortaber sig i fortvivlelse over, at der her altså er nogle mennesker, som får en beskedent del af deres opsparing, der normalt skal være præsteret gennem 30-40 år, værdisikret. Nu vil man fjerne det. Men tilbage sidder der en stor gruppe mennesker, de, der er tjenestemænd i Danmark, som jo af det offentlige har fået langt, langt gunstigere forhold og betingelser for sikringen af deres alderdom. Her drejer det sig om tjenestemandspensioner på 30.000, 40.000, 50.000 eller 60.000 kr. ud over folkepensionen og om pensioner, der er ikke bare pristasikrede, men som derudover er velstands-sikrede, og som altså vokser voldsomt igennem årene. Jeg vil gerne opfordre økonomi- og budgetministeren til at foretage på sam-